

זהרה גיל-בר, המופיעה בשער יחד עם פסלה שפוסל בידי מיכאל קרא, פסל-עולה מהונגריה, היא אחד הכוכבים של "הבאלט העממי".

זהרה היא בת 14, ילידת הארץ, תל-מידה בכיתה ח' של ביה"ס העממי נס-ציונה בתל-אביב. זה למעלה מחמש שנים היא לומדת ריקוד אצל דודתה, הרקדנית מיה ארבטובה.

"הבאלט הקלאסי הוא בדם המשפחה שלי", אומרת זהרה. גם אמה, בעלת סלון לקוסמטיקה, רצתה בשעתו להיות לרקדנית, ומשנבצר ממנה הדבר החליטה להגשים את האמביציות שלה בדמות ביתה.

זהרה משכה את תשומת לבו של סי-מונוב, מנהל הבאלט ברשת הטלביזיה של הוליווד, שביקר לא מכבר בארץ, כדי להסריט סרט על הריקוד המקומי. סימונוב השיג לה סטיפנדיה בבי"ס לריקודים פריאו ברו'נסקה בפאריס, ובגמר לימודיה בביה"ס העממי בשנה הבאה תסע זהרה לשם.

לקוראינו

קבוצה של עיתונאים צעירים, רובם ככולם חיילים משוחררים, קיבלה לפני חודש ימים לידיה את "העולם הזה". מר אורי קוסרי, מוסר, בעליו ועורכו של "העולם הזה" עד כה, פרש לחלוטין מבעלות העתון ומעריכתו. תפקיד העורך נמסר למר אורי אפנר, אשר ההנהלה החדשה הטילה עליו להרכיב מערכת חדשה.

מנוי וגמור עם ההנהלה החדשה לשמור על אופיו הבלתי-תלוי והבלתי-מפלגתי של השבועון, אולם בדעתה להכניס שיפורים מרחיקי-לכת הן בתוכנו והן בצורתו.

אנו מקווים שנשלים את הריאורגניזציה הכללית של השבועון תוך חודש ימים, ונמסור לכם פרטים מלאים על מכלה המערכת ועל המדורים החדשים.

ה ה ה ה ה

תיבת-הדואר החדשה של "העולם הזה" 250. הטלפון 4414.

מכתבים

התורה והענינה

אני מצטער מאוד על הסעות המצערות שחלה בגליון 652, תחת הכותרת "דעת העם על המדינה". בדברי ציינתי שנוצרו במדינתנו תנאי חיים חדשים הנותנים מקום לבעיה העיקרית של התאמת חיינו המודרניים למצוות התורה הנצחית. לפי מה שנכתב אפשר להבין בדיוק את ההפך, חלילה.

מיותר היה לציין כי ענבתי ענינה, כי זה היה בדרך מקרה ואין להסיק מזה שום מסקנות לא ביחס להווי חיי ולא ביחס ל"מודרניזציה"... לא יחליף הקל ולא ימיר דתו...

קבוצת הפעילים.

ל"מגזש הכסף" אין כסף

ראיתי בגליון מס' 652 את תמונתו ומתחתה שירו של נתן אלתרמן "מגזש הכסף", והנה לפניכם סיפורי: עליתי ארצה מאנגליה לפני שנה וחצי, והצטרפתי לקבוצה, אולם מסיבות עקרוניות נאלצתי לעזוב, יחד עם אשתו.

עם שתי לירות בכיסיו הגענו לת"א ואחרי קשיים רבים מצאתי עבודה במשרדי הדואר. אני גר בסככה על גג בית ומשלם שכר דירה של 20 ל"י לחודש, בשעה שכל משכרתי החדש שית אינה עולה על 50 ל"י. בהיותי "ותיק" בארץ, איני זכאי לשכונן מטעם המוסדות. האם מוטב היה לי להשאר במחנה עולים? "מגזש הכסף", ת"א

אתה ומטום הדחף

(המשך מעמוד 3)

נמוך ביותר, או בגובה רב שאינו מאפיין שר הפצצה מדויקת. אולם סייסות גדר-לות, ואפילו סייסות הנושאות פצצות אטומיות, לא תצלחנה עוד לחדור לשטח אויב.

לעולם הגדול והיה בשורה מעוררת. את אולם המדובר רק בשתי מעצמות גדולות, בעלות שטחים נרחבים.

אין איום ישיר על האזרחים ומה המצב לגבי הפצצת ערינו?

כבר אמרנו: מטוסי-הדחף אינו מפציץ, אם יפרוץ סיבוב שני בשנים הקרובות, לא יהיו למצרים אלא אותם המפציצים שהיו להם ב"סיבוב הראשון". הצלחתם תהיה תלויה ביעילות ההגנה הישראלית, ממש כמו "בפעם שעברה".

ומה ביחס למטוסי-הדחף? הטוחחים במלחמה ארצישראלית הם בהכרח קטנים מאד, ולכן כל ערי הארץ נמצאות בטווח היעיל של מטוסי-הדחף המצריים.

יתכן שיוכלו לזרוק מפעם לפעם, פצצות קטנות — כשם שעשו זאת בפעם שעברה ה"ספיטפיירים" המצריים, שאף הם היו מטוסי-קרב, ולא מפציצים אמיתיים. אולם אלה תהיינה הפצצות-הטרדה בלבד, שלא תשתקנה את חיינו.

האיום הישיר הצפון במטוסי-הדחף המצריים אינו מופנה, איפוא, כלפי האזרח הישראלי. הוא מופנה כלפי כושרו להגן על שמי הארץ ולהשיב מלחמה שורה. זהו איום עקיף — אך איום העלול להיות ממשי מאד אם לא יהיה ברצת המכריע, חיל-האוויר שלנו מוכן לעמוד בו.

לשפת הים עם

ניאורה
הקרק להגנת העור

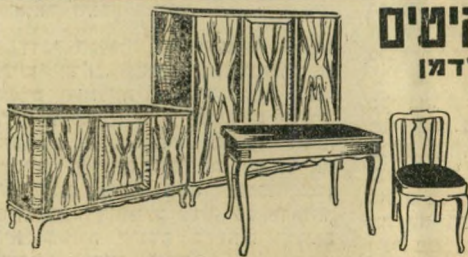

תחרוקי יצאהר

פרסום אריאחי

ארנו הרהיטים

זמיר את גולדמן

זאכנו זאכנו

לאודור

הסגריה המובחרת-אחים בזרנו בעמ